

Estat Català

Preu:
20
Cfms.

Portant-veu de les Joventuts d'Esquerra Estat Català

3.ª època

Barcelona, 28 de Març del 1935

Núm. 1

EDITORIAL

ESTAT CATALÀ fou la publicació clandestina que amb constància aguantà l'esperit de revolta catalana durant el temps de la Dictadura. Ara en aquests altres moments de dictadura jesuítica recull, de nou, la rebellia de la nostra gent.

Cal estructurar la fe i l'optimisme de la nostra terra en un impuls d'acció. Decaurem en aquest moment és desertar. Els que en aquesta hora senten minvar l'anhel nacionalista i la confiança en la pròpia actuació abandonen a Catalunya. Només el nostre esforç pot deslliurar-la: només, Catalunya, pot alliberar a Catalunya. Confiar en altre activitat que la nostra és posar-nos i posar a Catalunya a la disposició de la clerància aliena.

Catalunya no vol altre cosa que establir l'imperi de la seva voluntat i vol el camí ben ample i sense coaccions, ni les de l'amistat vers el seu esdevenidor.

Aquesta es la raó del seu gest del 6 d'octubre. De pués de la proclamació de la República Catalana per Francesc Macià el dia 14 d'abril de l'any 1931, el 6 d'octubre de 1934, es l'acte mes grandios afirmatiu de la nostra personalitat. El Govern de la Generalitat i el poble nacionalista es fongueren en una acció comú, perque l'ànima catalana es rebelava sense trabes ni consideracions.

En reapareixer avui en la clandestinitat, som moll més forts que en temps de la Dictadura. Hem vist els ulls de tots els catalans l'abast de la nostra acció. Hem contemplat com Macià proclamava aquella República Catalana que visqué tres jorns i se l'emportà un anhel de concordia i una confiança en la paraula dels homes que dirigien la República espanyola. Hem sentit tots la responsabilitat de les llibertats que ens donava l'Estatut i que de bon principi ja ens resultaren enigrades precisament perque les promeses fetes a la República Catalana s'esmorliren i minvaren amb el temps. Hem vist, i llüen els ulls i llüen els cors, proclamar l'Estat Català. Visqué poques hores l'Estat Català. Les justes per a crear un estol d'herois i de màrtirs per a omplir els fosars, els hospitals, i altre volta, les presons i l'exili, de catalans que al servei de la pàtria no es desdiuen de sacrificar la vida i la llibertat.

El radi d'acció dels nacionalistes d'abans del 14 d'abril s'ha eixamplat. L'amor a Catalunya ja no es ara solament fruit d'una idealitat romàntica: avui Catalunya s'ha sentit compresa també per la sang i la carn dels homes de la terra.

No han caigut solament els morts i els ferits i els empresanats i els exilats juntament amb les llibertats catalanes, sinó que també han arrossegat aquelles realitzacions de justícia, dels nostres obrers i dels nostres pagesos. Llei Agrària, drets obrers, compromisos de treball en els quals el proletari aconseguia un tracte més humà, com el de les 44 hores dels metallúrgics, el de la dependència mercantil, els derivats de la Llei de termes, etc., s'han perdut junt amb el nostre Estatut.

I també s'enfonsen poc a poc les Lleis laiques i liberals del nostre Parlament i l'obra urbanística i escolar dels nostres Municipis. Perque el mal vent que asseca la llibertat i dignitat de la pàtria, asseca també la llibertat i la dignitat del català.

En cada sector que anhela reivindicacions justicières, la idea de Catalunya-Nació és primordial per a estructurar la seva eficàcia.

Per això el nacionalisme ha de recollir tots els clams de justícia; els neguits provinents del camp polític esquerrista, dels obrers, dels pagesos, han d'ésser la font inexhaurible de la seva activitat. Gairebé podríem dir que allà on hi ha un veí nostre que reclama un dret humà hi ha un catalanista d'esquerra. La prova contrària ha estat feta durant els darrers temps: els catalans reaccionaris i conservadors, els ben avinguts amb el règim social existent en l'actualitat, s'han col·locat en front de Catalunya i han ajudat al seu enemic.

La nostra tasca és la d'organitzar i fer eficient totes les inquietuts dels catalans. Som la milícia que forma la guardia en torn de la terra, però, a la terra catalana l'estimem per a fer-la amorosa amb els seus fills. Amb el record de Macià com a guia, amb la més cop'eta adhesió a les seves idèes i actuacions, marxem i marxarem al combat en tots els terrenys per a assolir la llibertat de Catalunya que lliguem estretament amb la llibertat humana.

**Fora la pena de mort!
Prou excusions!
Abaix el Govern d'assassins!
Visca l'Estat Català!**

**Nacionalistes catalans!
Ajudeu els presos
i exilats!
Cotitzeu i feu cotitzar!**

La Missió de Catalunya

Una publicació clandestina com la nostra, no ha pas de deixar-se emportar per la suggestió vàcua i inútil de l'insult. En els soterranis de la clandestinitat, també hem de pensar i encarar-nos amb els grans fets col·lectius. Una idea és revolucionària, no per la faramalla exterior de la seva estridència, sinó pel pes del seu contingut. És a això que hem d'anar ara; a donar contingut a les nostres aspiracions, a enquadrar-les dins el marc imperturbable de la realitat.

Hem de fugir dels tòpics, de les elucubracions verbals, dels dogmatismes rigits. Hem de seguir la curva de la vida en tots els seus alts i baixos, en totes les seves sobtades trepidacions.

El nostre Partit va formar-se a redòs d'una onada del sentiment popular sostinguda per la radiació d'un nom i d'un programa: Macià i Catalunya. Però el nostre poble, gran apassionat, s'accontentà dels mots, de la màsica maravillosa de la paraula. Però darrera els mots, darrera la música, hi havia una realitat: el poble treballador. I malgrat el sentimentalisme, aquesta realitat quedava plasmada: Macià i Catalunya feien la Llei de Contractes de Conreus.

Molts catalans sotaestimaren aquella Llei cabdal pel seu contingut i per la seva significació. Mitjançant la Llei, Catalunya deixava d'ésser una entitat metafísica, una peça arqueològica, per esdevenir un poble de carn i ossos plantat al bell mig del camí del seu esdevenir històric.

El Verb-finalment, després de quants dubtes i de quantes oscil·lacions!—s'havia fet Carn. I era damunt de la Can.—com sempre—que es donava la batalla. La Lliga—després de 30 anys de catalanisme, es retirava del primer Parlament Català, perquè la democràcia havia plasmat una Llei que ofenia l'esperit d'elmés eixorc conservadorisme.

Fent-se carn, Catalunya es feia llança. Llança que buidava el tumor infecte de l'egoisme social.

Les forces del feudalisme espanyol, contràries de sempre a les «llums» catalanes, feren la pinya al voltant dels seus privilegis. Catalunya no era una Patria adversa, sinó una cosa pitjor: l'enemic social.

I fou la Llei catalana que delimità els camps: d'una banda Lliga, Radicals, Agraris, Cedistes, Monarquics, Feixistes... totes les forces de la reacció, tots els corbs de l'Història d'Espanya. De l'altra, les forces vives del poble, l'esperança d'un demà millor.

Catalunya, fent-se carn, sortia de les seves fronteres, plantejava

problemes que escapaven al seu particularisme. Fent-se carn esdevenia humana i plantejava problemes d'homes.

El dia 6 d'Octubre la batalla, no era política; era social. Per això era impossible la repetició d'un 14 d'Abril. Per això ja lluita fou implacable, com a Astúries, com hauria d'haver estat a Catalunya.

La polèmica nascuda després al voltant de la qüestió catalana, ha contribuït a barrejar les cartes i a amagar el problema. La realitat immensa, l'axe de la política espanyola, és aquest: l'anti-catalanisme de les dretes no és una finalitat, en sí, sino una mitjà, una plataforma. Aixafant Catalunya, les dretes enfonsen, més que una nació, el més ferm pilastre de la revolució espanyola.

Si Catalunya-Nació hagués cristallitzat un tipus social feudal i reaccionari, Gil Robles, Martínez de Velasco, Sotelo i Goicoechea foren els més ferits catalanistes. No oblidem que a França, el federalisme d'un Charles Maurras s'aguantava al damunt de les «Vandées» que són certes províncies. No oblidem que la C. E. D. A. és una Confederació Espanyola de Dretes Autònomes.

La realitat històrica és aquesta: Catalunya per una sèrie de circumstàncies que escapen al control dels catalans encarna l'etern sentiment de llibertat i de justícia social. La manera que té Catalunya d'ésser alliberadora d'homes. Tot aquell que teoritzi sobre el Nacionalisme Català arribarà a aquesta conclusió. No hi farà res que la Lliga digui el contrari. No hi farà res que Prat de la Riva hagi volgut resucitar a través de Taine i Fustel de Coulanges—un sentiment de pàtria feudal.

Quan Catalunya es manifesta, ho fa seguint els camins de llibertat. La Lliga per salvar el calaix no té més remei—malgrat els seus grans teoritzants—que enfonsar Catalunya.

Nosaltres volem salvar el calaix i Catalunya. Però no el calaix dels banquers, dels terratinents, i dels industrials, sinó el calaix de Catalunya; la font de riquesa col·lectiva que és el seu treball.

Quan Catalunya es manifesta ho fa, naturalment, en el terreny social.

Es això un inconvenient?

En el moment en què el problema social és l'eix de totes les preocupacions, la pedra de toc de tots els entusiasmes, la clau del futur immediat de la nostra civilització, la nació que té la sort històrica—privilegi única—d'encarnar en ella mateixa la solució del problema social, és una nació escollida.

Si girem l'esguard a través d'Europa, veurem nacionalitats oprimides, gemegant sota el fuet de la dominació nacional. Però darrera Irlanda hi trobarem un poble de mentalitat feudal: darrera Polònia hi veurem l'orgull patriòtic en el que té de més egoista i escandalós; darrera Alsàcia, el pes mort d'una civilització militarista, darrera Dalmàcia, Transilvània, Hongria, Eslovènia, Albània, etc., etc., les combinacions tèrboles de les cancelleries, el joc brut de les diplomàcies.

No caurem en cap infantilisme ni en cap ingenuïtat si afirmem que el problema més pur d'Europa és el que planteja la llibertat catalana.

I doncs, joves de Catalunya!, si tenim a les mans els atuts més formidables que ens ha donat la Història, què fem parats?

Agafem Catalunya, despullem-la dels seus artificis, exposem al poble la seva ànima social, el tresor que porta de sol·lucions col·lectives. I orgullosos d'aquesta Catalunya sense abdicar en res absolutament de la nostra personalitat, anem a València, a Madrid, a Sevilla, a Saragossa, aixequem el poble d'Espanya, il·luminem-lo de la nostra claror, instruem-lo en la nostra veritat.

Catalans! Enterrada al mig de Castella hi ha la creu catalana. No la creu decadent i ploràmiques del Cristianisme, sinó la creu viril de la Llibertat.

Creuats de Catalunya! Ha sonat l'hora de desenterrar-la!

SALUTACIÓ

En reapareixer "Estat Català" salutem a tots els que com nosaltres lluiten per un ideal. Els ferits dels hospitals, els presos, els exiliats; tots aquells que a hores d'ara des dels fons d'una cella esperen l'indult que els perdoni la vida, i que no es gràcia sino justícia; tots el que ja estan al penal o al castell; als altres que esperen les decisions d'uns Tribunals incultes i sota unes lleis incívils; i els exiliats que senten enyorança i passen misèria i fam lluny de la terra: Salut. Per l'ideal i per lliberar-vos prometem lluitar fins al final.

I als soterrats en els fossars i als que sofreixent de ferides i mutilacions, i a les vídues i als orfes que han perdut llurs fills a tots, també la nostra salutació i la nostra promesa de venjar-los a conseguint la llibertat plena de Catalunya.

COMARQUES

Les comarques treballen: Heus ací un manifest llençat suara en les simpàtiques terres del Panadès.

COMPANYS: La joventut catalana no ha d'abandonar, ni aturar, ni alentir l'actuació amb la qual es proposava l'alliberació de la nostra terra. El dia 6 d'octubre els catalanistes d'esquerra en proclamar l'Estat Català foren vençuts, però la desfeta si ha d'abrirar els nostres odís, ha d'augmentar les energies dels nostres amors i l'ardor per la lluita; lluita contra els enemics d'enfront, lluita contra els enemics de dins.

Continua l'hora d'agrupar-nos entorn de la nostra bandera. Cal refer les hosts que la persecució ha volgut desfer, encoratjar als qui s'han acovardit, animar als qui perdien la fe en el triomf de Catalunya, convèncer els qui no sentien amb prou entusiasme i amb prou intensitat l'amor a la Pàtria.

Els tres anys darrers, sota la

inspiració de Macià, Catalunya era per als catalans ensems que la Pàtria que ens donava personalitat col·lectiva, la Justícia que ens portava el benestar individual. Si conqueriem amb la llibertat una dignitat com a catalans, per l'obra de Catalunya conqueriem una dignitat d'homes.

Prest ho heu vist, pagesos de la nostra terra. Les reivindicacions que adaleraveu i que per elles combatieu feia anys, Catalunya se les féu seves i us donà la victòria. Vençuda Catalunya, tot seguit us han juyit altra volta a la condició d'esclaus de la terra.

Prest ho heu vist, obrers. Les reformes socials que havíeu conquerit i eren carn i sang de la nostra Catalunya, totes s'han perdut en caure ella. Llei de les 44 hores dels metallúrgics, avantatges de la

dependència mercantil, contractes de treball beneficiosos per a l'obrèr; tot s'ha esmicolat en vèncer els enemics de la terra. De nou, obrers, sou als qui es reclama tots els deures i als qui es regateja el més petit dret.

Joventut d'Esquerra Estat Català, que tinguéreu per fundador i cabdill Francesc Macià, acobleu-vos de nou. Acobleu-vos per a defensar la Pàtria catalana; acobleu-vos per a defensar als pagesos i obrers catalans que reivindiquen una justícia social. Acobleu-vos, no per a reconquerir les llibertats perdudes, sinó per a ampliar-les amb l'abast que és donava en la nit del 6 d'octubre l'Honorable President de la Generalitat Lluís Companys en proclamar l'Estat Català.

Remarquem aquí la nostra posició davant l'eufòria insensata d'una gent que en nom de la República de Treballadors, empresa, insulterà i fa objecte de totes les vexacions als que en defensa de la dignitat constitucional i de la honradesa del règim que varem donar-nos el 14 d'abril del 1931, aixecàrem la nostra protesta contra un govern facciós que vol enderrocar al preu que sigui les essències de la llibertat i de la democràcia.

República de Treballadors, no és, no pot ésser aquest conglomerat infecte lliurat a desfer les lleis socials que són inici de l'era de pau i justícia que anhelem. República de Treballadors, no és, no pot ésser aquesta allau—en la que per vergonya nostra s'hi compta un ministre que es diu català—que en nom d'un dret fals i d'un ordre, fals també, s'han conjurat per a violar l'esperit sagrat de la Constitució.

No es pot perdre ni un moment més; cal que prenguem bona nota del passat, fer exàmen de consciència i lliurar-nos a un canvi radical de procediments. Amunt l'esperit, de cara a front únic, front de ferro de la civilització que avança; amb un programa social que ens permeti, en el moment oportú, donar-nos les mans amb els partits de classe. Que cadascú guardi la seva personalitat, però també la seva responsabilitat a l'hora d'exigir que sien retornats a la República la dignitat i el civisme.

Que jamai se'ns pugui tirar a la cara que la nostra inacció o la nostra covardia foren l'avant-sala del feixisme.

J. E. E. C.

Una nota del Comité Comarcal de les J.E.E.C. de Barcelona ciutat

El dia 9 de Març actual i per unanimitat va pendre's el següent acord:

«Reunit el Comité Comarcal de les Joventuts d'Esquerra d'Estat Català de Barcelona-Ciutat ha pres l'acord per unanimitat de desautoritzar a tota manifestació verbal o escrita, que es fassi en nom de les mateixes, que no sigui la de que aquestes resten sota la disciplina de l'E. R. de C. i a l'ensems declara que no permetrà la defensa ni l'atac de cap home d'E. C. mentre no siguien celebrats els Congressos d'E. R. de C. i de les Joventuts d'Esquerra d'Estat Català».

El precedent acord, reflexe gairebé en la seva totalitat la nostra posició en els moments actuals. En primer lloc fem pública manifestació de desautoritzar a tots aquells que sota el nom d'Estat Català, cerquin la confusió i la desconfiança en la nostra organització. Recordem-nos concretament de les informacions d'Irene Polo (a sou de la Lliga) per mitjà de «l'Instant». Cap altre motiu condueixen aquests reportatges que semblar la discòrdia entre la nostra gent i la desunió del bloc de les esquerres. Evidentment, que a la reporter la serveix el petit maquiavelista de

museu. A Catalunya, però, el que s'entreté fent jocs maquiavèlics, ja podeu sospitar, sense por d'errar-vos, que es un traïdor.

En segon terme remarquem la necessitat d'evitar l'atac i la defensa de qualsevol dels homes d'Estat Català, mentre no es celebrin els Congressos de les Joventuts d'Estat Català i de l'E. R. de C. És evident que per a enjudiciar els actes d'uns homes i treure'n responsabilitats abans cal que siguin escoltats per a la seva llur defensa. I aquesta precisament entenem nosaltres que té d'ésser feta a casa nostra, en els nostres Congressos. Els organismes sobirans, per tant, no poden ni deuen defugir-se. Aquesta es la verdadera disciplina o sigui l'acatament de la voluntat de la majoria, reunida en Assemblea. I per això, la recordança, en el nostre acord, de l'existència d'uns Congressos.

1.ª Les Joventuts d'Estat Català son integralment nacionalistes.

2.ª Mantindrem una organització completament democràtica

3.ª Esencialment demòcrates no prenem acords de separarnos de ningú, ni decretem excusacions polítiques perquè creïem que es el Congrés general l'únic que té autoritat per fer ho.

QÜESTIONS SINDICALS

Fins ara les Joventuts d'Esquerra «Estat Català» s'han desentès de les qüestions sindicals i si alguna obra han realitzat ha estat—conjuntament amb certs elements aliats a la nostra política—, de disgregació dels sindicats ajudant a crear una nova central sindical. Actualment, i ja llavors, alguns dels nostres militants hu indicaren que aquella política era nefasta per a la classe treballadora. La nostra organització no havia ni ha de crear nous sindicats, tampoc ens podem desentendre de les lluites sindicals perquè la base de les nostres Joventuts, i àdhuc l'Esquerra Republicana, està formada en sa major part d'obriers. Seria una traïció a la massa dels nostres militants i a la del mateix proletariat separar tant gros sector de les seves lluites reivindicadores.

La nostra organització no ha de crear nous sindicats, tot el contrari devem lluitar per a la *unificació sindical*, a la formació d'una *central sindical única*, sigui quina sigui, però que per la seva tradició i per el seu historial, per ara, es insostenible la Confederació Nacional del Treball.

Avui dia la C. N. T. està en mans de la F. A. I. que l'ha transformada en un organisme específicament anarquista per l'abandó de les demés minories. Creien que aquest abandó dels oposicionistes és perjudicial a l'organització obrera, la qual se la mena a un convulsionisme que la fatiga i que a mésdecepciona al militant. Els vells anarquistes diran que la C. N. T. havia declarat en els seus congressos la seva fe llibertària. Però això era una declaració de quatre líders que en res comprometia als militants. I si nosaltres abandonem la C. N. T. per a crear nous sindicats que segueixin els nostres principis ideològics, no podem pas acusar a la F. A. I. de fer anarquisme dins de la Confederació.

Hem patit i pateixen conjuntament amb nosaltres als demés grups polítics d'un principi fals, hem cregut que els sindicats deuen servir al grup polític, i no és així, si no tot el contrari, són els grups polítics que deuen servir al sindicat.

No havem de fer sindicats polítics. La tradició catalana, tradició que segueix fidel l'obrer català, vol que els sindicats siguin solament una força econòmica; es a dir el *sindicat ha d'ésser sindicalista* i propugnar per esdevenir l'únic endegador de la producció. Aquesta a d'ésser la seva finalitat remota; la immediata, recaptar les màximes concessions i oblidar es-

tructurarr-les i garantir-les en llei, ço que transforme a l'obrerisme en font de dret.

El nostre obrer ha seguit el principi prova exposat i en tanim la prova que tots els intents de creació de noves centrals sindicals han fracassat sorollosament, donant tota la seva confiança als anarquistes que sempre han predicat, encara que no han seguit, aquest pensament.

Existeix per tant un apoliticisme obrer, però aquest ha d'estar tancat en el sindicat. Al carrer l'obrer ha d'ésser lliure de pertanyer al grup polític qu més li plagui. Per tant, cap organització política està autoritzada per a coaccionar des del sindicat als treballadors, en nom d'una doctrina determinada i es per això que nosaltres no podem creure, ni creiem, que sigui obrar en conseqüència realitzar unions o aliances entre sindicats i grups polítics, perquè d'aquesta manera queden esclous els obrers que pertanyent al sindicat militant a un partit fora de l'aliança. A més quant parlem d'Unió Sindical no ens referim a uns lligas, més o menys empírics, que es puguin trencar en un moment donat entre diverses centrals sindicals, sino a una unificació que en les fàbriques, tallers i demés llocs de treball, culminent en un fort, pujant i únic organisme sindical.

Varies centrals sindicals encara que aquestes vagin unides en un moment donat davant la reivindicació qualsevolga, cosa rara perquè cada un d'elles té diferents punts de vista de cada un dels problemes que es plantejen, significa una desorganització del proletariat incapacitant-lo no tan sols per monopolitzar el dia de demà la producció, sino també per solucionar qualsevolga dels conflictes diaris.

A més quina central es faria carrec de la producció? Llavors es faria l'unificació en una sola central? No, no és possible, no són coses del moment, és necessari que hi un aparell estructurat en aquest senti i que la classe treballadora tingui una plena consciència de la seva missió. Barrallantse no és possible adquirir consciència de res: varies centrals sindicals signifiquen baralles entre elles.

Per tot l'anterior exposat des de aquest moment declarem que les Joventut d'Esquerra «Estat Català» haurien de treballar:

Per l'Unificació Sindical; per la no intromisió dels sindicats a la política, per que no serveixin de carn a cap grup ni partit polític.

Per la Sindicalització dels sindi-

Hem tingut ocasió de llegir aquells darrers dies un manifest encapçalat amb el títol de COMPANYS D'E. C. i signat per un títol Comitè d'enllaç i Federació local de Joventuts.

Aquests manifestos buits de tot contingut ideològic i doctrinal han estat llençats al carrer amb missió purament entrebancadora i confusionalista. Aquesta es la seva trista realitat.

En la seva redacció hi hem vist desseguida la ma d'un home que poc avans del 1er. d'octubre corria adalerat darrera un càrrec públic, fent tots els papers de l'auca per tal d'obtenirlo. Càrrec, que donats els seus coneixements i la seva preparació li hauria vingut molt gran, cas d'haver-li estat atorgat. I que per la seva naturalesa—es tractava d'un Comissariat de Policia—hauria estat en franca oposició amb les tendències obreristes que constantment proclama.

Home previsor que el 1 d'octubre a la nit s'amagava a casa seva i no en sortia fins l'endemà quant el perill era passat i es posava a criticar-ho tot, dictava execucions polítiques i es creia amb dret a repartir patents de catalanisme.

Oportunista que ajudat de bona fe per uns quants excelents militants d'Estat Català, que no li veien el joc, és muntava una capelleta, aprofitantse de la desorientació dels homes de Joventuts.

Hipòcrita que blasrava públicament dels nostres ex caps exilats a França i per sota ma enviava emissaris i cartes a Miquel Badia posantse incondicionalment a les seves ordres i demanant-li orientacions.

Informal que veient desmuntada la capelleta per la força de la democràcia, falta a la paraula donada i sense respecte als acords de la majoria, en munta un altra, provocant escissions antipatriòtiques i suïcides, amb la única finalitat de cotitzar-la quant el senti comú imposi la entesa electoral de les forces esquerranes i nacionalistes a Catalunya.

Cridem l'atenció del nacionalistes que el segueixen sense coneixel i dels que poden ésser en el futur influenciats pels seus cants de sirena perquè sàpiguen qui es aquest personalje i li donguin el tracte que es mereix deixant-lo sol perquè naufragui en el mar del seu confusionalisme i la seva ambició.

cats i els sindicats per al Sindicalisme.

Militants de les J. E. E. C. Cal que aporteu la vostra collaboració en aquest portant-veu i per damunt de tot en la secció de qüestions socials.